

dighed ved Coloniernes indre Anliggender, som den havde Ret til, er det underligt, at hverken den ærede Rigsdagsmand og heller ikke den ærede Minister vil agte paa, hvad der jo dog er soleklart og hvad jeg anmærkede før, at Indskrænkningen ikke hedder en Indskrænkning af Rigsdagens Myndighed til visse Sager; men en Indskrænkning af Danmarks Grundlov til Kongerigets særlige Anliggender, og at Alt, hvad der her handles om, jo lige frem er, thi der kan ikke handles om Andet, om Coloniernes indre Anliggender fremdeles skulle høre til Grundlovens Omraade eller ikke. Er der noget andet Spørgsmaal, som kan være adfaldt fra dette, om Rigsdagens Myndighed, Competence o. s. v., saa vedkommer det slet ikke § 2 i Indskrækningsloven; thi den gjælder, som jeg maa gjentage, ene og alene det, om Grundloven fremdeles skal gjælde for, hvad her er nævnt som særlige Anliggender, og som den ophører at gjælde for, saasnart det overføres fra de særlige til de sælles Anliggender. Jeg kan saalidet som den forrige Taler finde mig bevæget til at istemme det Duffe, som Ministeren har tilegnet sig efter Rigsdagsmanden for Maribo Amts Aede Valgfreds (Monrad), at man i en Comitee vilde see at gjøre en ny og anden Lov, der slet ikke havde med det Spørgsmaal at gjøre, om de indre Anliggender i Colonierne fremdeles skulde regnes til de særlige eller til de sælles Anliggender; jeg kan ingenlunde istemme det Duffe, og jeg kan det rigtignok saameget mindre, som den meget ærede Minister anførte som Grund dertil den Erubdel, at ellers vilde man, som der var Tale om, da vi afhandlede Sagen om Fællesforfatningen, simpeltvæk, naar vi ikke vilde gjøre som Ministeriet tænkte, benytte sig af den Ret, som man har tillagt sig selv, nemlig, at afgjøre paa fri Haand, hvad der skal høre til de sælles og hvad der skal høre til de særlige Anliggender; uden at bryde sig om den Contract, som er indgaaet med den danske Rigsdag om, hvad der skal være sælles eller særlige Anliggender, sandelig, alene dette synes mig at maatte være nok til at bringe os til simpeltvæk at forkaeste en Lov, som vi ikke kunne eller ville antage, og ikke skule det under en, som det hedder, Forbedring, eller

under den Erkjendelse — saaledes som Ministeriet vil have Sagen opfattet —, at Regjeringen af Pligtfølelse er kommen med dette Forslag til Rigsdagen, for at vi ikke skulde komme til en forfærdelig Strid med Rigsraadet, idet man isaafald maatte komme til nu igjen at erklære Grundlovs-Indskrænkningen for ligesaa uefterrettelig som Noget, der før havde besaaet.

Indenrigsministeren: Den sidste ærede Taler paaberaabte sig gjentagne Gange, at den tidligere Regjering havde bragt den nu bestaaende Regel i Forslag; det er ganske rigtigt. Jeg glemte imidlertid at svare dertil, at Ethingets Udvalg har tilraadet det Modfatte, og at det var Grunden til, at Ministeriet antog, at den ærede Forsamling ikke holdt meget paa dette Punkt. Den ærede Rigsdagsmand har ellers det Uheld, at han aldrig kjenner de Love, han omtaler; saaledes har han ogsaa denne Gang taget feil i et høist vigtigt Punkt, idet han siger, at Fællesforfatningslovens § 22 giver Ministeriet Ret til at afgjøre, hvad der er Fælles og hvad der er Særligt, og nedlader sig til at fremstille min Uttring i den Anledning som en Erubdel; det er ikke sandt, Ministeriet har ikke denne Ret, undtagen, naar der er Tvist imellem Rigsraadet og de enkelte Landsdeles Repraesentationer. Det er denne Tvist, som jeg har villet forebygge, og mine Ord herom kan man ikke kalde en Erubdel.

S. Sage: Jeg er ikke blandt dem, paa hvem Uttringerne af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen) kunne finde deres Anvendelse; jeg for mit Vedkommende har aldrig antaget, at vi, saasnart vi fik en Fællesforfatning, skulde komme til No. Det er overhovedet i en megee uegentlig Forstand, at man siger, at et Folk er kommet til No, og navnlig vil et frit Folk aldrig komme til No, fordi der er en Bevægelse, som altid vil fortsættes, saalænge der er Liv; men at vi, som have et saa forviklet Statsmaskineri som det nærværende, skulle ved Hjælp af Fællesforfatningen komme til No, har jeg aldrig troet, ligesom det ogsaa er min Mening, at mange Aar ville gaae hen, inden væsentlige